

Nr 9.

Av herr **Lundqvist**, angående rätt för landsting att ekonomiskt medverka till primärkommuns fosterhemsanskaffning.

I motion till 1946 års lagtima landsting i Stockholms län framhöllos de svårigheter, barnavårdsnämnderna hade att brottas med vid anskaffandet av hem åt omhändertagna barn. Barnhemsplatserna ansågos otillräckliga, och oavsett om barnhemsplatserna utökades eller icke måste det främst med hänsyn till barnen men även ur ekonomisk synpunkt anses lämpligast, att barnen i största möjliga utsträckning bereddes vård i enskilda hem. Motionären anförde, att under den diskussion, som förts i barnhemsfrågan, det sagts, att vissa barnavårdsnämnder på grund av de stegrade fosterlegorna, som långt överskredo den fastställda barnavårdstaxan, tvekat eller underlåtit att sända omhändertagna barn till enskilda fosterhem, då det för primärkommunen ställde sig ekonomiskt fördelaktigare att sända barnen till barnhem. Motionären påkallade landstingets stöd åt primärkommunerna för fosterhemsanskaffningen genom dels anställandet av ett länets barnavårdsombud, dels ock landstingets bidrag till fosterlegan.

Landstinget uppdrog åt sitt förvaltningsutskott att närmare utreda frågan samt ställde medel till förvaltningsutskottets förfogande för bidrag till fosterlegan.

Över landstingets sålunda fattade beslut om anslag till bidrag till fosterlegan anförde länsbo besvär med yrkande, att landstingets beslut måtte undanröjas, enär den vårdform för barn, omhändertagna jämlikt barnavårdslagen, som består i utackordering i enskilt hem, enligt 34 § samma lag skulle helt handhavas och bekostas av primärkommunernas barnavårdsnämnder, varför det överklagade beslutet sålunda rörde ett ämne, som icke tillhörde landstingets beslutanderätt.

Genom utslag den 21 maj 1947 i dess regeringsrätt beslöt Kungl. Maj:t upphäva landstingets sålunda överklagade beslut under motivering att detta icke kunde anses avse sådan angelägenhet, varom landstinget jämlikt 4 § lagen om landsting äger besluta, samt landstinget således genom nämnda beslut överskridit sin befogenhet.

För alla, som ha att sörja för vården av de av det allmänna omhändertagna barnen, torde det framstå som uppenbart, att vård i ett gott fosterhem är att avgjort föredraga framför varje form av anstaltsvård.

För att det skall bli möjligt att i tillräcklig omfattning anskaffa fosterhem, torde det emellertid vara nödvändigt, att landstingen på ena eller

andra sättet lämnas laglig möjlighet att ekonomiskt medverka till fosterhemsanskaffningen, något som synes så mycket hellre bära ske, som kostnaden för barnens omhändertagande på detta sätt under alla förhållanden torde bli väsentligt lägre, än om barnen intagas å landstingets barnhem. Även med hänsyn till svårigheten att anskaffa erforderlig och alltid lämplig vårdpersonal vore det fördelaktigt, om barnen i större utsträckning än för närvarande kunde placeras i fosterhem. Detta skulle vidare möjliggöra ett bättre tillvaratagande av hemarbetande kvinnors utbildning och arbetskraft. Även om primärkommunerna genom sina barnavårdsnämnder, vilket här självfallet förutsättes, alltjämt skola bära ansvaret och även huvudsakliga kostnaderna för verksamheten, synes det nödvändigt, att de åtgärder landstinget som huvudman för barnhemsverksamheten kan finna lämpliga och nödvändiga för understödandet av fosterhemsanskaffningen finna stöd i gällande lag.

Med åberopande av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om vidtagande av sådana åtgärder som erfordras för att landsting må erhålla rätt att ekonomiskt medverka till primärkommuns fosterhemsanskaffning.

Stockholm den 15 januari 1949.

R. Lundqvist.
